

கொய்யாக்க கனிகள்

T.
894.811.17
TIM

தமிழகக் கவிஞன் -

Handwritten text in Telugu script, likely a title or header, appearing as a faint watermark.

Handwritten text in Telugu script, appearing as a faint watermark.

275657

TPG
874 8111f
TIM

Kayak. Kani kal

TIMILAIT TUMILAN
~

கொய்யாக்க நவீகர்கள்

தி
-தமிழ்நாடு-
275657

இராஜம் பீரகரம்

தமிழ்நாடு
மட்டுரை
இலங்கை

வெளியீடு—2

முதலாம் பதிப்பு : சித்திரை 1964

(உரிமை ஆசிரியருக்கே)

275657

அச்சுப்பதிவு : ஆசீர்வாதம் அச்சகம்.

இந்த நூல்.....

அமுதைப் பொழியும் வதனம்
கனியைப் பிழியும் இதழ்கள்
வண்டுக் கருவிழிகள்
வாயெலாம் மழலைத்தேன் .
இயற்கையையே வென்ற எழில்
இன்பத்தரிமையே வென்ற இனிகை

அவள்

அவள்தான் முல்லை .

அந்த அழகி

அன்னைக்கு ஒரே மகள்

அண்ணலுக்கு ஒரே தங்கை

உயிருக்கு இனியவள்

பனிமாறாத தளிராக—

முகை அரும்பாத மலராக—

நான்கே வயதில்

ஓடிவிட்டாள் !

ஓடியே விட்டாள் !!

இல்லை .

உயிரோடு ஒன்றியே விட்டாள்

முல்லை...

அந்த வாடாத மலரின் நினைவாக, தமிழ் கூறும்
நல்லுலகத்து இளைஞர் குழாத்துக்கு,

எனது

பாசத்தின் பரிசு

—“திமிலைத் துமிலன்”

வித்துவான், பண்டிதர், சைவப்புவர்

திரு. க. வேந்தனார்
அவர்கள் அளித்த மதிப்புரை

வெண்பா

சேந்தமிழார் சேல்வன் திமிலைத் துமிலன்சீர்ச்
சிந்தனையாஞ் சேம்புலத்தில் சேர்ந்தன்பின் - கோந்தலரும்
கொய்யாக் கணிகள் கோழுந்தீந் தமிழ்மொழிக்கோர்
மெய்யாய் விளங்கும் விருந்து

கலைச்சோலை
கந்தர்மடம்
யாழ்ப்பாணம்
10-4-64

க. வேந்தனார்
தமிழ் விரிவுரையாளர்
பரமேசுவரக்கல்லூரி.

சரியாந்திரசாய

அள்ளி உண்ணுமுன்.....

வணக்கம்

இலக்கிய நல்லுலகை நோக்கி
இதயக் கரங்கள் கூப்புகிறோம்.

நீரமகளிரை உங்கள்முன் பயில விட்டோம். அவள் உங்கள் பொற்கரங்களிலே நளினமுறத் தவழ்வது கண்டு கவிஞர் மாத்திரமல்ல, நாடும் களிப்புற்றோம். நாம் இலாபம் ஒன்றையே இலக்காகக் கொண்டவராயிருந்திருந்தால் அந்தக் களிப்பு துளியும் நமைத் தொட்டிருக்க முடியாது. நமது இலட்சிய நோக்கு இலக்கிய நோக்கு. கவிஞரால் 'யாம்பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்' என்ற பரந்த நோக்கு.

பிரகர இன்னல்களுக்கிடையே தளராத நம்பிக்கை ஒன்றையே முதலாகவைத்து எமது இரண்டாவது முயற்சியான கொய்யாக் கனிகளை இதோ உங்கள் முன் வைக்கிறோம்.

கொய்யாக் கனிகள், கதம்பம் என்ற திங்கள் ஏட்டிலே வெளிவந்து கொண்டிருந்த காவியத் தொடர். ஆயிரம், ஆயிரம் இதயங்களின் ஆவலைத் தூண்டிக்கொண்டிருந்த இன்றையச் சமூக வாழ்க்கை இயல். துர்அதிஷ்டவசமாக அதன் ஒன்பது அங்கங்களையே இலக்கிய உள்ளங்கள் சுவைக்கவும் துடிக்கவும் முடிந்தது. பத்தாவது அங்கம்—கனவைப்போல்—கனவுக்கும் எட்டாததாக ஆகிவிட்டதால் அதைக் காணவும் கண்டு உருகவும் கண்ணீர் சிந்தவும் முடியாது போயிற்று. காலபேத அசம்பாவிதங்களால் ஏமாற்றமுற்ற இலக்கிய இதயங்களின் இயல்பை, உணர்ந்த வராக பத்தாவது அங்கத்தோடு நிறைவுகண்ட கொய்யாக் கனிகள் மலர்ச்சியெய்த வாழ்த்திய கதம்பம் ஆசிரியர் திரு. மோகன் அவர்களுக்கு நமது நன்றிகள்.

கொய்யாக் கனிகளை நோக்கி நீங்கள் நடந்துவர-மிகக் குறுகிய காலத்திலே, அவற்றுள்ளே புகுந்து உங்களை இட்

டுச் செல்ல, —வாயிலில் நிற்கும் கவிஞரை நன்கு உணர்ந்த இலக்கிய ஆய்வாளர் வித்துவான் திரு. கமலநாதன் அவர்களுக்கும், வித்துவான் பண்டிதர் திரு. க. வேந்தனார் அவர்களுக்கும் நமது இதயக்கனிவுகள் உரியவாகுக.

கொய்யாக் கணிகளின் வண்ண முகப்பையும் உள்ளிதழ் களுக்கியைந்த எழில் ஓவியங்களையும் புனைந்து தந்த கலைஞர் “கிருஷ்ண”வை நீங்கள் புரிந்து கொண்டால், கவிஞரையும் கண்டவர்களாவீர்கள்.

எமது பிரசுர விடயங்களிலெல்லாம் உடனிருந்து அகலாத ஆர்வமும் உதவிகளும் நல்கி அன்புத் தொண்டு புரிந்துவரும் நண்பர் ‘நவம்’, (ஆ. நவரத்தினம் ஆசிரியர்) அவர்களுக்கு நன்றி புகலமாட்டோம். ஏனெனில்,

“விழை தகையான் வேண்டியிருப்பர் கெழுதகையாற்
கேளாது நட்பார் செயின்”

இந்த நூல் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் அழகாக வெளிவர உதவிய ஆசீர்வாதம் அச்சகத்தாருக்கும் ஆவலோடு இதை எதிர்நோக்கி நிற்கும் இலக்கிய இதயங்களுக்கும் நமது நன்றிகள்.

உங்கள் நுகர்ச்சியின்பம் ஒன்றே கருதி இதோ கொய்யாக் கணிகளை உங்கள் திருமுன்பு படைக்கிறோம்.

இனி, அள்ளி உண்பது உங்கள் கடன்.

நிர்வாகி

இராஜம் பிரசுரம்.

கணிகளை நோக்கி

— வித்துவான் சா. இ. கமலநாதன் அவர்கள் —

சவிஞன் என்பவன் தான் வாழும் சூழ்நிலையின் விருப்பு வெறுப்புக் களுக்கும், விளைவுகளுக்கும், அதன் தேவைகளுக்கும் அப்பாற்பட்டவன் அல்லன்.

எந்த உள்ளம் தன்சூழ்நிலையை உற்று அவதானிக்க முடியாததோ, அந்த உள்ளம் ஒருபோதும் கவியுள்ளமாதல் முடியாது. சவிஞர் திமிலைத்துமிலனின் உள்ளம் சூழ்நிலையை உற்றுணர்ந்த உள்ளம்; கவியுள்ளம். உணர்ந்ததைப் பாடாது இருக்கும் ஆற்றல் திமிலைத்துமிலனிடம் இல்லை. ஆகவேதான் பாடுகிறார்.

.....

“தெள்ளத் தெளிவாம் இருகணிகள்
தின்னத் துடிக்கும் சிறிய அணில்
கள்ளத் தனையாய் அதைப் பார்த்துக்
கண்ணைத் திருப்பும் கருங்காக்கை”

இந்த இயற்கைக் காட்சியிலேதான் “கொய்யாக் கணிகள்” என்னும் காவியத்தின் கருவூலம்பள்ளி கொண்டிருக்கிறது. வீட்டுத் தோட்டத்தில் (கொய்யப்படாத) இரண்டு கணிகள்.

“தென்றலது இளமை வெறி சிந்துமொரு சித்திரமாய்”,
காட்சி தந்து,

“விடிகின்ற போதலரும் தாமரையாய்
முகமலர விழியம் போச்சி”

அணிலை அழைக்க முயல்கிறது ‘அனுலா’ என்ற கொய்யாக் கணி.

அடுத்த கணியின் பெயர் ராதை. “மையாடிய நளிர் மஞ்சுகள் மலையாடிய” குழலோடு.....“உருவத் துடிப்புக்கானையினை

உணர்ச்சித் துடிப்பாற் பின்பற்றி
 மருவத் துடித்த மங்கையருள்
 மதிலைத் தாண்டி மதமார்பை
 உருவத் துடித்த கொங்கையினுள்”

எனக் கவிஞர் கூறும்போது அந்த அணிலைக் கவரும் ஆற்றல் ராதைக்குத்தானே இருக்கவேண்டும்! ராதைதான் வென்றாள். அந்த வெற்றியாலும் அவள் கொய்யப்படும் நிலையை அடையவில்லை..... அவள் என்றும் கொய்யாக்க

கனிதான் .....

“கண்கள் ஒன்றினை ஒன்றுகவ்விய
 காட்சியா யவர் நின்றனர்
 உண்ணவும் வயமற்றன மொழி
 ஓதவும் பல மற்றன
 எண்ணவும் நினை வற்றனர்
 உணர்வே மிகும் நிலைபெற்றனர்.”

இக் கவிதையைப் பார்க்கும் போது, கம்பன் மிதிலைக் காட்சிப் படலத்தில் இராமனும் சீதையும் கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கியதாகக் கூறும்.....

“எண்ணரு நலத்தினு ளிணைய வின்றுழிக்
 கண்ணொடு கண்ணினை கவ்வி யொன்றையொன்று
 உண்ணவு நிலைபெறு துணர்வு மொன்றிட
 அண்ணலு நோக்கினு னவளு நோக்கினுள்”

என்னும் சித்திரத்திற்குப் புதுமெருகு தருவதுபோல் இருக்கிறதல்லவா? இது ராதைக்கும் முரளிக்கு மிடையே நடந்த காட்சி.

இதன் முடிவு? வழமையான சலனம்!

அனுலா, ராதை என்னும் இருதுருவ ஈர்ப்புக் கிடையில், எரிநட்சத்திரமாக ஊசலாடுவதால் ஏற்பட்ட உணர்ச்சி மயக்க மனநிலை முரளிக்கு. அனுலாவை நினைத்துத் துக்கம்,

கோபம் அனுதாபம்...ராதையின் வரவால் துக்கம் கோபம் ஆகிய உணர்ச்சிகள் மங்கி மெல்லிதான காதல் உணர்ச்சி கண்சிமிட்டுகிறது.

மிகச் சிக்கலான உணர்ச்சி மயக்க சூழ்நிலை. உணர்ச்சிகள் பலஒன்றோடொன்று மயங்குகின்றன. இத்தகைய உணர்ச்சிகளை சூழ்நிலையோடு ஒன்றித்து, அனுபவித்த கவிஞன் ஓர் இயற்கைக் காட்சியைப் பாடவருகிறான். அவனுடைய மனம் தெளிவாய் இருக்கமுடியாது. தெளிவாய் இருந்தால் உணர்ச்சியோடு ஒன்றியாத போவிநிலை கவிஞனைச் சார்ந்துவிடும். கதாபாத்திரங்களின் உணர்ச்சி மயக்க சூழ்நிலையில் இரண்டறக் கலந்தால் இயற்கை வருணனையிலும் உணர்ச்சி மயக்கம் கலந்து விடுகிறது. இதோ கொய்யாக் கணிகளில் ஒரு கவிதை...

“கங்குலென்ற பெரும்பூதம் ஒளியனைத்தும்
விழுங்கியதாற் ககனமெல்லாம்;
எங்குமொரே பேய்க்காடாய் இருண்டுவிட
உலகமெனும்எழிலி விம்மிப்
பொங்கியமும் போதுருண்ட விழித்துளிகள்
பளபளத்துப் புதியவானத்
திங்களினை அழைப்பனபோற் கண்சிமிட்டி
மையலினைத் தெளிக்கும் விண்மீன்.

கவிஞன் தான் விரும்பிய அனுபவத்தைப் புலப்படுத்துதற்கு இயற்கையை எவ்வாறு ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்துகிறான் என்பதற்கு இக்கவிதை ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

இறுதியில் ‘ஒன்றுக்கு வாழ்வளிக்கப் பிரியும் ஜீவனாக’ மாறுகிறான் அனாலா. இது நம் உள்ளத்தை விட்டு நீங்காத தியாக உருவம். ஆனால்...

“கள்ளத்தனமாய் அதைப்பார்த்துக் கண்ணைச் சிமிட்டும் கருங்காக்கை” அந்தக் கொய்யாக் கணிகளை விட்டு வைக்கவில்லை, “காடேறும் குழுமாதோ பன்றிக் கூட்டம் காமவெறி கொண்டதுவோ! ஐயோ ஈழநாடீதோ!.....”

என்று கவிஞன் மனமுடையுமளவுக்கு வீணுக்குப்பழுத்த கனிகள் யாரும் கொய்யாது கருகிவிடுகின்றன. காவியமும் முடிவடைகிறது.

நீரர மகளிர் கண்ட இசைமச்சவாவியிற் காவியப் படகேறிய பின்னணியப் பிரயாணி கவிஞர் திமிலைத் துமிலன். துறைகாண இறையருள் வேண்டுகிறோம்.

சா. இ. சுமலநாதன்

புனிதமிக்கேல் கல்லூரி
மட்டக்களப்பு.

கனிகளுக்குள்ளே...

1. இரத்தக் கறைகள் 14
2. பிள்ளைக் கனிகள் 17
3. விரிந்த விழிகள் 21
4. கண்டன கண்கள் 25
5. மதி நாணிய சுடர் 29
6. கலந்தன நல்நெஞ்சம் 34
7. வெகு தூரமா? 40
8. அட, இறைவா! 45
9. கங்குலைக் கடந்து... 50
10. கனவைப்போல் 57

1. இரத்தக் கறைகள்

சென்னை நகராட்சி நிர்வாகக் குழு
சென்னை நகராட்சி நிர்வாகக் குழு

நாடுநாடுகளில்

11	சென்னை நகராட்சி	1
12	சென்னை நகராட்சி	2
13	சென்னை நகராட்சி	3
14	சென்னை நகராட்சி	4
15	சென்னை நகராட்சி	5
16	சென்னை நகராட்சி	6
17	சென்னை நகராட்சி	7
18	சென்னை நகராட்சி	8
19	சென்னை நகராட்சி	9
20	சென்னை நகராட்சி	10

1. இரத்தக் கறைகள்

குளிர்நிசியோ நடுப்பகலோ கூற வொண்ணாக்
 குழப்பநிலை அப்பொழுது. குமுத வாயாள்
 தளிர் ஒதுங்கு நடைபயின்று இடை நுடங்கத்
 தன்அருகாய்த் தமிழ்குழைத்துத் தவழும் போது
 விழிபிதுங்கி விட்டகல எந்த வீணன்
 விரும்பிடுவான்? அவனுமிள வெறிகொள் காளை
 வழிநெடுக அவள்கதைத்தாள். அவள் கதைத்தான்
 வார்த்தையிலே பொருளில்லை. மகிழ்ச்சி கண்டார். 1

பள்ளிவிட்டு வீடேகும் பாதை போன்று
 பார்ப்பதற்குத் தோன்றியது. ஆனால் இன்பம்
 கிள்ளிவிட்ட பருவத்தாள் அறியாள்; உள்ளம்
 கிளுகிளுக்கும் இளங்காளை அறியான். எங்கே
 துள்ளியவர் செல்கின்றார்? வயல் வெளிக்கா?
 தும்பைப்பூ மணல்வெளிக்கா? தோன்றவில்லை.
 அள்ளி அவள் மேலாடை அனைந்த தென்றல்
 அவன் உடலைத் தழுவியது. அவள் சிரித்தாள்! 2

கார்த்திகைப்பூக் கரத்திருந்த புத்த கத்தைக்
 கட்டவிழ்ந்து விம்மியெழுங் கமல மார்பில்
 சேர்த்தணைத்த கொடியானைச் 'செல்வ தெங்கே?
 செங்குவளை இதழ்விரித்துச் செப்பு!' என்று,
 வார்த்தைசொல வில்லையவன்; மனமோ, 'தந்தை
 வயலுக்குச் செல்வ'ளென வரம்பு கட்டி,
 ஆர்த்தெழுந்த அவாவடக்க அவன் நடந்தான்.
 அங்கேயோர் முள்வேலி. அடர்ந்த காடு! 3

முட்கம்பி வேலியினைக் கடந்த போது
 முந்திவிட்டாள் அவள் அவளை. முடிந்த மட்டும்
 சட்டைதனைக் கவ்வியது கம்பிவேலி,
 சமர்த்தாக விடுவித்துத் தலை நிமிர்ந்தான்.
 பட்டுமலர்ப் பனிஇதழாள் 'படுவான்' நோக்கும்
 பாதையினால் திரும்பிவிட்டாள். பாவம்; இன்பப்
 பெட்டகத்தைப் பெற்றிழந்த நெடிய மூச்சு!
 பேதலித்தான்; 'எழுவானிற்' பிரிந்து விட்டான். 4

நான்குமுழம் நடக்கவில்லை திரும்பி நின்றான்.

நளினவிழி யினமானோர் நங்கை யோடு,
தேன்துளும்ப ஏதோபுகன்றாள். திரும்பி நின்றாள்.

“சிறுபொழுது நில்லுங்கள் செல்ல வேண்டாம்
ஏன் இந்த அவசரமோ?” என்னல் போல

இருகண்கள் கெஞ்சினவே! என்ன செய்வான்!
“நான்கொடுத்து வைத்தவன்தான்” என்றான் மெள்ள.
நகையரும்பி நெகிழ்ந்தவன் இதய மெல்லாம். 5

உயிர்த்தெழுந்த சித்திரம்போல் ஓடி வந்தாள்.

உவகையொடு அவன் அவனை உற்றுநோக்க,
எயிற்றினொளி இதழ்வெடிப்பி விணைய விட்டு

“எஸ். எஸ். ஸி பாஸ்தானோ?” என்று கேட்டாள்.
வியர்த்துவிட வில்லையவன். வெறுஞ் சிரிப்பால்
வேதனையை உள்ளடக்கி, “விழல்நீர் எல்லாம்
மயிர்சிலிர்த்து அதுவிலகி ஓடும் போது,
மறுமுறையும் எதற்கெடுக்க? வாய்க்கா” தென்றான் 6

பயிற்சிபெற்ற ஆசிரியன். அவளு மந்தப்

படியினிலே பயின்றவள்தான். ஆங்கி லத்தால்
உயர்ச்சிபெற்று விட்டாளாம்! அவனு மந்த
உயர்படிக்கு வரவேண்டும்! ஒன்று ஆசை!
முயற்சிசெய்தான். ஆங்கிலத்தைப் படித்தான். ஆனால்
முடியவில்லை சந்தித்த முதல் தினத்தே
‘வயிற்றெரிச்சல்’ மூட்டுகிறாள். வாய்க்கு வேறே
வார்த்தைகள்தான் பேசுதற்கு வந்தா லென்ன? 7

கலாசாலை வாழ்க்கையிலே அவனைக் கண்ட

கயல்விழிதான் பேசியது. கடமை நேர்ந்தால்
சிலமொழிகள் கூறிடுவாள். அன்பு சொட்டும்

சிரித்தமுகம் அவன் நிலையைத் தேற்ற வில்லை!
அலைகடலில் பெய்தமழை அவனின் காதல்?

அவள் அவனை ஏற்றாளா? அறியான் பாவம்,
நிலையற்றுத் தவித்தவன் இதயம். இந்த
நேரிழையும் சென்றிட்டாள். நீண்ட நாட்கள்!..... 8

இன்றுதான் சந்தித்தாள். எதிர்பாராமல்.

இனிப்பாகப் பேசிவந்தாள். அதற்குள் நெஞ்சைத் தின்றுவிடும் மொழியெதற்கு? திகைத்து நின்றான்.

திரும்பினான். அவள்சிரித்தாள் சிலைபோல் அங்கே நின்றிருந்த நிழலுருவம் 'சாரணத்தை'

நினைவூட்டும் கலாசாலை 'நெல்சன்!' ஆவி, குன்றியது. திடுக்கிட்டான். அவள் பதைத்தாள்.

குலைநடுக்கம் இருவருக்கும். கொதித்த துள்ளம்! 9

சுள்'ரென்ற சவுக்கவளைத் துடிக்க வைத்துச்,

சுள்ளென்று உறைத்ததுபோல் உணர்ச்சி! "ஐயோ! பழிகாரக்கும்பல்!" என்று பதைத்தான். தீபோல்

பற்றியது விலாப்புறத்தில் பார்த்தான். ஆமாம்; தெளிவாக அவளுக்கும் அதே இடத்தில்

சிவத்தஅடை யாளங்கள்! கறை வடுக்கள்! அழியாத அவமானக் குறிகள்! கண்ணீர்

அருவியவள் முகமெல்லாம். அழகை. ஆ! ஆ! 10

"தவறென்ன செய்துவிட்டோம்? சரி, வரட்டும்.

தாங்குதற்கு நெஞ்சுண்டு சாகா துண்மை!

அவமானம் யாருக்கு? நமக்கா?" என்றான்.

அவன்விழியும் குளமாச்சு! அழுதே விட்டான். துவர்வாயால் அவள்ஏதோ சொல்ல வந்தாள்.

'சுள்'என்று வலித்ததந்த இடத்தில் மீண்டும்.

தவறாது கரமெடுத்துத் தடவி வைத்தான்.

தடித்திருந்த தந்தஇடம் விழித்து விட்டான்! 11

சிரிப்புத்தான் வந்ததிந்த மூட்டைப் பூச்சி

செய்துவிட்ட விளையாட்டா இவை யனைத்தும்?

விரிப்பெடுத்து உதறிவிட்டுப் படுத்தான் மீண்டும்

விடியுமட்டும் நித்திரையா? இதே நினைப்பு.

சரியாகப் புலரவில்லை, தங்கை வந்தாள்.

"சாமமெல்லாம் ஏனண்ண சத்த மிட்டாய்!"

புரியாத புதிர்க்கனவை என்ன சொல்வான்?

"புது'டீச்சர்' பெயரென்ன...?" "ராதை"என்றாள். 12

2.

பிள்ளைக்

க

னி

க

ள்

காலேப் பொழுது ஏழுமணி
கையில் வளைகள் கலகலென
சேலைச் சருகை கோலமிட
சிறுவர்க் கருகே அவள்வந்தாள்
வேலைப் பொருதும் விழிநோக்கில்
மேலும் கீழும் குறிவைத்து,
“நாலே பேரா வந்தவர்கள்?
நன்றே!” என்று நகைசெய்தாள். 13

“அக்கா புதுசு அதுதாண்டி
ஆறு மணிக்கே வந்திட்டா;
பக்க வீட்டுப் பழையக்கா
பத்து மணிக்கே வந்திடுவா!”
சுக்கான் பிடித்தாள் ஒருசிறுமி
“சுத்தப் பொய்”யென் றுள்ஒருத்தி
“முக்காற் கண்ணி இவளக்கா
முழுதும் புழுசு, வெறும்பேச்சு!” 14

சடையைப் பிடித்தாள் பாய்ந்தவளைத்
தள்ளி விட்டாள் தரைமீது.
இடையில் புகுந்தாள் புதுஅக்கா
இழுத்தே விலக்கி எதிர்நின்றாள்
“மடையர் போன்றேன் விழுகின்றீர்?
வந்தால் அமைதி தெரியாதோ?
அடிதான் கிட்டும்” எனச்சற்றே
அதட்டிப் பேசி அயல் சென்றாள். 15

பள்ளித் தொடக்கம் எட்டுமணி
பார்த்தாள் நிமிடம் பலவுண்டு
மெள்ளச்சென்றாள் பின்புறமாய்,
வீட்டுத் தோட்டக் கொய்யாவில்
தெள்ளத் தெளிவாய் இருகனிகள்!
தின்னத் துடிக்கும் சிறிய அணில்.
கள்ளத் தனமாய் அதைப் பார்த்துக்
கண்ணைத் திருப்பும் கருங்காக்கை! 16

எண்ணச் 'சினிமாப்' படச் சுருள்கள்
 இதயத் திரையில் நெளிந்தோட
 கண்ணைக் கசக்கும் சிறுபெண் போல்
 கவலைக் கடலின் கரைநின்றாள்
 மண்ணாய்ப் போன அந்நினைவு
 வந்தேன் அவளை வாட்டுவதோ ?
 எண்ணம் கொண்டாள் மறந்துவிட
 இயலாதவளால் என்செய்வாள்

17

பருவத் துடிப்புப் பதினாறைப்
 பற்றிப் பிடித்த இளங்காலம்,
 உருவத் துடிப்புக் காணையினை
 உணர்ச்சித் துடிப்பால் பின்பற்றி
 மருவத் துடித்த மங்கையருள்
 மதிலைத் தாண்டி, மதமார்பை
 உருவத் துடித்த கொங்கையினாள்
 ஒருத்தி 'ராதை'!—ஓர் இரவு...

18

பள்ளித் தோழி 'கோதை'யுடன்
 படியைத் தாண்டி மனோகரனை
 மெள்ளத் தொடர்ந்தாள் இளநங்கை.
 விசம்பல் எடுத்தாள் 'கோதை'மயில் ;
 உள்ளம் தொடட்டோன் வரவில்லை!
 ஒருவன் பின்னே இரு பெண்கள் !
 தள்ளிச் சென்ற யுவன்நின்றான் ;
 சாந்தம் தவழ அவன் சொன்னான் ;

19

"கோதை ! தயக்கம் கொள்ளாதே ;
 'குமாரைக்' காண்பாய் மணல்மேட்டில்,
 ராதை நீயும் சொல்லேன்தான்
 நம்பாள் கோதை நான் சொன்னால்".....
 பாதைப் பனையை இவர்தாண்டி
 பருக்கை மணலைக் கண்டார்கள்
 யாதைப் புகல ? குமாரில்லை !
 நண்பன் பெயரால் ஏமாற்று !

20

முகிலைத் தழுவும் முழுநிலவில்
 முயங்கித் தவழும் நடுஇரவு.
 அகிலைத் தழுவும் அலைகளினை
 அணைக்கத் தவழும் கடல் நுரைகள் !
 திகிலைத் தழுவும் கோதையவள்
 சிகையிற் தவழும் கரநிழல்கள்
 துகிலைத் தழுவும் விரல் ; அவளின்
 தோளிற் தவழும் தோள் மலைகள் ! 21

விசம்பல் ஓசை ! துவண்டநிலை ;
 விசித்தே அழுதாள் கோதை மயில்.
 அசைந்தே வந்தான் களைத்தநிலை
 ஆனால் அணையா ஆசைவெறி.
 இசைந்தாள் ராதை. எடுத்தணைத்து
 இதழைப் பதித்தான் இமைப் பொழுதில்
 வசைந்தே உதறி அறையொன்று
 வளமாய்க் கொடுத்தாள் கன்னத்தில் 22

நிலைமை மறந்தான் தலைசுற்றல்
 நின்றான் ; அதற்குள் அவளில்லை !
 தொலைவிற் கடலிற் பாய்ந்தவனைத்
 துரத்திப் பிடித்தான் வேறொருவன்.
 சிலையாய் நின்றான்—அவன் முரளி ;
 தேற்றி அழைத்துச் சென்றிட்டான்.
 கொலைநாய்க் கிடையே மான்வாழ்க்
 கூறிப் போனான் புதியவழி 23

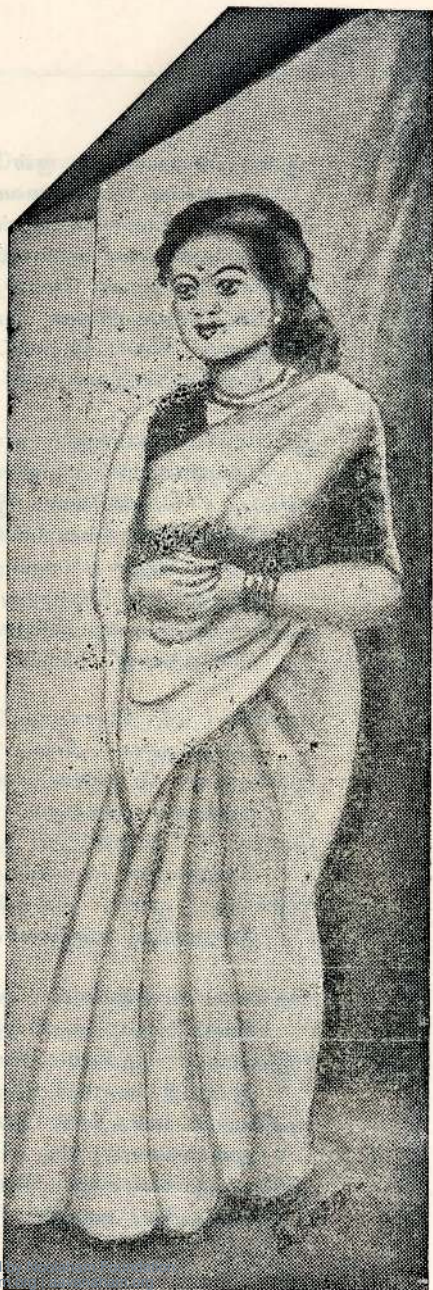
'அக்கா !, என்றாள் ஒருகுழந்தை.
 அரண்டாள் ராதை ;—நினைவலைகள் !
 செக்கச் சிவந்த சிறுகன்னம் ;
 சிரிக்கும் விழிகள் !—அவள் 'முல்லை'
 சொக்கைக் கிள்ளிக் குறும்பாகத்
 தூக்கிக் கொண்டாள் மணிஎட்டு
 துக்கம் மறந்து அவள்வாழும்
 சொர்க்கம் பிள்ளைக் கனியுலகு ! 24

3.

விரிந்த

விழிகள்

“இன்றறுங் கனிகட் குள்ளே
 இருஞ்சுளைப் பலாவைப் போல
 தென்னவர் மொழிக ளுள்ளே
 தேர்ந்ததேன் தமிழைப் போல
 கன்னல்முத் தூக மொய்த்துக்
 கலைந்திடும் சிறுவ ருள்ளே
 என்னுளம் தொட்டு விட்ட
 இளநிலா—இவள்தான் ; முல்லை !” 25

இப்படிச் சொன்னான் ராதை.
 “ஏனென்றார் தலைமை யாசான்.
 “எப்படிச் சொல்வேன் இந்த
 இதயத்தின் போக்கை?” என்றான்.
 “செப்படி வித்தை யாக்கும் !”
 சிரித்து விட்டெழுந்து சென்றார்
 அப்பொழு தோடி வந்து
 அணைந்தனள் முல்லை ஆங்கே 26

“முல்லை ! நீ போய்வா கண்ணே !”
 முத்தமொன் றிட்டாள் ராதை
 இல்லைநான் போகேன், என்னை
 ஏய்க்கவா நேற்றுச் சொன்ன
 சொல்லைநீ மாற்றி விட்டாய்
 சொல்லக்கா !” என்றான் முல்லை.
 “இல்லடி ! நாளை உங்கள்
 இல்லுக்கே வருவேன். போய்வா” 27

செல்லமாய் அவளைக் கொஞ்சத்
 திரும்பினாள் அழகி ராதை.
 “இல்லைஉன் முத்தம் வேண்டாம்
 இன்றுநீ வரவே வேண்டும்”
 முல்லைதன் கரத்தால் ராதை
 முன்கையைப் பிடித் திழுத்தாள்.
 கல்லையும் கரைக்கும் சின்னக்
 கண்களில் கண்ணீர் வெள்ளம் ! 28

“வருகிறேன்” என்றாள் ராதை.
 மகிழ்ச்சியால் குதித்தாள் முல்லை.
 பெருமையாய் மலர்க் கரத்தைப்
 பிஞ்சுமெல் விரல்கள் கொஞ்ச
 ஒருமையாய் அவர் நடந்தார்
 உள்ளத்தை உருக்கும் காட்சி!
 அருமைதான் அதற்கு ஈடு
 அகிலமா? அதுவு மில்லை.

29

தெருக்களைக் கடந்து சென்றார்.
 செழிப்பினால் நிமிர்ந்த தென்னந்
 தருக்களின் நடுவோர் வீடு.
 தனிமையின் அமைதிச் சூழல்;
 “இருக்கிறாள் அம்மா உள்ளே,
 ஏனக்கா தயக்கம்?” என்று
 உரக்கவே அழைத்தாள் முல்லை.
 “ஓடிவா அம்மா இங்கே!...”

30

படரெனத் திறந்த தாட்பாட்
 படியிலே பட படத்து
 இடிபடும் இதயத் தோடு
 ‘என்னடி?’ என்றாள் அன்னை.
 திடரென மறு புறத்தே
 “சீக்கிரம் வாம்மா!” என்ற
 கொடியதன் மழலை, பார்த்தாள்
 கூடவோர் பருவ மங்கை!

31

“வணக்க”மென் நெடுத்தாள் கையை;
 “வாருங்கள்” என்றாள் அன்னை
 “குணக்கொடி உங்கள் முல்லை!
 கூடவே இழுத்து வந்தாள்
 சுணக்கவே மாட்டாள் என்னை!...”
 சோபாவில் அமர்ந்தாள் ராதை
 கணக்கெலாம் தெரியு மென்று
 கண்களால் கதைத்தாள் முல்லை.

32

“ஏனம்மா நிற்கின் றாய்நீ ?
 எடுத்துவா தேனீ” ரென்று
 தேன்குழைத் துரைத்த முல்லை ;
 தெரியுமா அம்மா ! இந்த
 “மான்விழி அக்கா எங்கள்
 வாத்தியார் ! அடம் பிடித்து,
 நான் அழ வந்தாள்” என்றாள்.
 நகையுடன் அம்மா சென்றாள்.

33

வீட்டினை நோட்டம் விட்டாள்
 வேல்விழி ராதை. “அக்கா !
 காட்டவா, வாவேன் உள்ளே...”
 கதவினால் அழைத்தாள் முல்லை.
 நீட்டினாள் முகத்தை ; அங்கு
 நிலவிய கலை மணத்தால்
 தீட்டிய அழகு கொட்டும்
 சித்திர மாணா ராதை.

34

“ஓவியம் பார்க்கும் தோறும்
 உயிரெலாம் கொள்ளை கொண்டு
 காவியம் உரைக்கும் இன்பக்
 காட்சிகள் இதை வடிக்கத்
 தூவிகை பிடித்த கையைத்
 தொடுவதற் கெந்த மங்கை
 ஆவியும் கொடுக்க மாட்டாள் ?”
 அகத்தினாள் கேட்டாள் ராதை

35

“ஏனக்கா சிலையாய் விட்டாய் ?”
 என்றனள் முல்லை. “இல்லை,
 ஊனக்கண் றென்று போதா
 ஒருகோடி கண்கள் வேண்டும் !
 தேனெக்கும் படைப்பு !” என்றாள்
 தேனீரைத் தந்தாள் அன்னை
 மீனெக்கும் விழிக ளோடி
 விரிந்தன ; துகள்கள் கோப்பை !

36

4. கண்டன கண்கள்

275657

மாண்விழி வியப்பால் அகன்றிட
வைத்த தேனீர் கவிழ்ந்திட
மீண்விழி குறும்பாய் நெளிந்திட
வெட்கம் வந்து குறுக்கிட
“ஏன் திகைத்தனை?” என்ற அன்ணையை
என்னசொல்லி மழுப்புவாள்?
“நான் விளைத்த தவறதால் ஒரு
நட்ட”மென்று நகைத்தனள்

37

“கப்பலென்ன கவிழ்ந்ததா? இவள்
கள்ளிமுல்லை உடைப்பதோ
முப்பது ஒரு திங்களில்; அதில்
மூன்றுசல்லி இதன் விலை
அப்படியெது சொல்கிறாய் மகள்!”
அன்னை கூறிய வாய்மொழி
எப்படியவள் நெஞ்சிலூறிஇ
னித்ததோ, சுகம் எத்தனை!

38

“அக்காசொல்வது பொய்யம்மா அதோ!
அங்கே அண்ணன் புகைப்படம்
சிக்கிவிட்டது கண்ணிலே; திகில்!
தீர்த்துவிட்டது கோப்பையே!”
விக்கிவிக்கி மழலையால் இதை
வீசிவிட்டனள் முல்லையே
சொக்கிநின்றனள் ராதையே “அடி
சுட்டி!” என்றனள் அன்ணையே!

39

ராதைதன் திகிலும்; வியப்பெழ
நாணமோடு குனிந்ததும்
போதையேறியும் மானமேபறி
போகிடாது தடுத்திட
வாதைகொண்டு தவிப்பவர்நிலை
வந்துகாட்டிட; அன்ணையும்
சேதிகூற முனைந்தனள். அதைச்
சிந்தை கொண்டனள் ராதையே

40

“கள்ளிமுல்லையின் அண்ணனே, — அவள்
கண்ணிறைந்த முரளிதான்
துள்ளுவாள் இவள் ; தன்னுயிர் எனத்
தூக்குவான், இவள் சொக்குவாள்
வெள்ளையுள்ளமே கொண்டவன், இவள்
வீம்புசெய்யுமோர் போக்கிரி
‘கொள்ளை இன்பம் இவ்வன்பிலே !’ எனக்
கொஞ்சுவான் ; இவள் மிஞ்சுவாள் 41

இந்த வார்த்தைகள் அன்னை சொன்னதும்
“எங்குமுல்லையின் அண்ணனே ?”
உந்துமாவலில் கேட்டுவிட்டு உ
ணர்ந்து வெட்கினள் ராதையே.
“அந்த வெட்கமேன் கேட்கிறாய்மகள் !
ஆசானாகி மூன்றாண்டுகள்,
எந்தநாய் நமைத்தேடுவார் ? தொழில்
இல்லையே தமிழ்கற்றதால் ! 42

“மட்டுமா நகர் சுற்றினான்பல
மாதமோடி மறைந்துமென்
கிட்டுமா ஒரு பள்ளியில்தொழில் ?
கேலிசெய்தனர் ஊரவர்
தட்டுமுட்டுகள் விற்றுமா ஒரு
சாண்வயிற்றை நிறைப்பது ?
திட்டுவார் கடன்காரர்கள், பசி
தீர்ந்திடும் உளமேங்கிடும். 43

“பெற்ற அன்னை பிறந்த மண்ணிலும்
பேணுசொர்க்கம் இழிந்ததாம்
கற்றவர்சொலும் வாய்மொழியெனின்,
கண்டிலோம் மறுநல்வழி !
உற்றநாட்டில் குனிவதைவிட
மற்றநாட்டில் தவழலாம் ;
குற்றமில்லையென் நெண்ணினாள்முதற்
கூலியானது மிங்குதான் !” 44

என்று அன்னையோர் மூச்சுவிட்டனர் ;
ஏங்கிநின்றனர் ராதையும்.

“அன்றுதொட்டவர் கூலியா?” என
ஆவலோடுவி னாவினாள்.

“சென்றஆண்டினில் நின்றதான் அவன்
செய்கிறான் ஒரு கைத்தொழில்
என்றுமேஅது கைதரும்கலை

என்மகன் அதில் முன்றிலே...!”

45

தாயிதுசொலி வாயெடுக்குமுன்

தங்கைமல்லை குதித்தனர் !

வாயிலில்விழி ஓடவிட்டவள்,

மங்கைராதை திகைத்தனர் !

போய்விடக் கடிதாயெழுந்தனர் ;

போகவும்வச மற்றனர்.

தூயதங்கையை உள்நுழைந்ததும்

தூக்கினான் ஒரு காளையே !

46

“அண்ணா!” என்றவள் வாய்திறந்தனர்

“அக்கா, பார் அதோ!” என்றனர்

கண்கள் ஒன்றினை ஒன்றுகவ்விய

காட்சியாயவர் நின்றனர்

உண்ணவும்வய மற்றனமொழி

ஓதவும்பல மற்றன.

எண்ணவும்நினை வற்றனஉணர்

வேமிகும்நிலை பெற்றன !

47

“தம்பி !!” என்றது தாயின்மென்குரல் !

தன்றிலைக்கிவர் சென்றனர்

“அம்புசேர்விழி நாண, நேர்மதி

அன்றிலாய்க் கவிழ்கின்றனர்

தென்புவந்தது ; அன்னையின்விடை

கண்டனர் நடைகொண்டனர்

பின்புதாவிய முல்லைகீழ்விழு

பீதியால் உடன் நின்றனர் !

48

5.

மதி நாணிய சுடர்

C

மையாடிய நளிர் மஞ்சுகள்
 மலையாடிய குழலாள்
 மெய்யாடிய உதிரத்தொடர்
 மெலியத்திகில் கொண்டாள்.
 பையாடிய கரமேவினள்
 படர்மின்னென ஆவிக்
 கையாடினள் மலர் முல்லையை
 மழலைக்கனி வடிவை !

49

மழலைக்கனி வடிவிற்கர
 மணையும்சிறு நொடியில்
 அழகுச்சிலை எதில்மோதியோ
 தடுமாறினள் அதுயார் ?
 சுழலிற்றலை பொடியானதோ
 சுடரும்பொறி உயிரோ ?
 நிழலிற்றவழ் கொடியாள்சுய
 நிலைமாறினள் நிமிர்வாள் !

50

நிமிர்கின்றனள் ; இருநேர்நிழி
 நிலைகுன்றின, நெறியால்.
 தமிலொன்றின இருசோடிகள் ;
 தளிர்கொண்டன உணர்வால்
 அமிழ்துண்டன உயிர்ஒன்றின
 அருள்கண்டன மனதால்.
 கமழ்முல்லையை இருகாதலர்
 கரமள்ளின கனிவால் !

51

கனியோமலர் நுனியோ ? விரை
 கமழும்புது நறையோ ?
 பனியோகடல் அமுதன்னதோர்
 பவளத்துணை இதழாள்.
 குனிகின்றனள். தரைகோடிடு
 குமுதத்தளிர் விரலால்,
 “எனைநாடிநீ எங்கோடினை ?
 எழுகண்மணி !” எஸ்ருள்

52

“எழுகண்மணி!” அவள் சொன்னதில்
 இவளேனகல் கின்றான் ?
 அமுதாறிய இளமுல்லையை
 அவளேதொடு கின்றாள் ?
 தெளிவாகிய சிறுபைங்கிளி
 முறுவல்தரு கின்றாள்
 உளமாரவே தழுவிக்களி
 உணர்ராதையு நின்றாள் !

53

நின்றேங்கிய கமலக்குவி
 முகையேந்திய நெடுவேல்
 குன்றேங்கிய வெனலாமுலை,
 முகிலேந்திய குழலாள் !
 மின்றேங்கிய இடையாள்மயல்
 வெறியேந்திய விழியாள்
 பன்றேங்கிய மொழியாள்நறை
 பயில்செந்தமிழ் பகர்வாள் !

54

“பயில்செந்தமிழ் அமுதேகுழல்
 பகரின்னிசை நறவே !
 மயல்தந்துள முருகப்பணி
 மழலைத்தனி நிழலே !
 வெயில்ஓய்ந்தது செலவேண்டுநான்
 விடைதந்திடு” என்றாள்.
 செயல்ஓய்ந்தது முரளிதரன்
 சிலையாகியே நின்றான்.

55

சிலையாகிய முரளிதரன்
 தெளிவான் இருவிழியால்
 வலைவீசிய மயில் ராதையை
 மனமுள்ளியே மொழிவான்
 “தொலைவில்லையே மனைபோகவா ?
 சொல்முல்லையு ணண்ணா
 இலையென்றுநீ மொழிதங்கையே
 ‘இருந்தாறுக’ என்றே !

56

“இருந்தாறவா ? இனிநேரமா
எதற்காமடி முல்லை ?”
“வரும்போதுநான் எழுந்தோடிடும்
வகைகேளடி முல்லை.....!”
“பொருந்தாதிலை பொழுதாகுது.
பொறுத்தாற்பழு தில்லை
விருந்தாயொரு தினமேவுவன்.
வேறென்னடி முல்லை ?”

57

முல்லைக்கிது புரியாப்புதிர்
முகமாறியே நின்றாள்.
கல்லைக்கனி நறையாகிய
கதையேபுகல் கின்றாள்.
“இல்லைப்பொறு எனதண்ணே
இவளோ புதிதக்கா
தொல்லைப்பட விடலாகுமோ
தொலைபோகணு” மென்றாள்

58

“தொலைபோவதா ? அடிமுல்லையுள்
துணையும்மறு புறமா ?
தலைபோயினு மரமந்திகள்
தனியாயொரு இனமாம்.
இலைவேறெது வழி ?”யென்றனன்
எழில்ராதையு “மெதுவோ
கலையாய்பவர விழிகாய்வது
கவியின்குல ?” மென்றாள்.

59

“கவியின்குல மெவராய்வது ?
கடலாமவர் புலமை.
புவியின்விதி ; இனமொன்றொடு
இணையும்வய மிதுதான்.
செவியின்வய மிசைமுழ்குதல்
திகழ்பெண்ணின மிதுபோல்
எவரோதினு மொருசேருதல்
இயல்பா”மென மொழிவான்

60

“இயல்பாஅது ? சரி”யென்றனள்
 இனிதாகிய மழலைப்
 பெயல் ஆனவள் தனையள்ளியே
 பெருமாவலில் மகிழ்வாள்.
 மயலானவள் மலர்கொஞ்சியே
 வருகின்றனன்” எனவே
 புயலாயவன் மனமள்ளியே
 நடைகொண்டனள் புவியே!

61

நடைகொண்டவள் வழியுண்விழி
 நகரத்தனி நின்றான்.
 பெடையன்னவள் நடைபின்னிய
 பிணைமாதென நின்றாள்
 மடவன்னமோ மயிலோவெனு
 மொயிலாள்மயல் நயனம்
 இடைநின்றவ றெடுபேசின
 விடைகொண்டனள் ; போனாள்.

62

போனொளளி புகமின்னிய
 புதுமைத்தளிர் நடையாள்
 மாறார்விழி மலராள்இனி
 வருவாள் என மொழிமோ ?
 தேனார்மொழி வருவாள் இனி
 வருவாள்என மெலிவான்
 காணவன் வரவேயது
 கனவோவெறும் நினைவோ ?

63

நினைவேஅவன் ; நிறைவேஅவள்
 நிழலேஅது நிசமே
 தினமேஅவன் எதிர்நோக்குதல் ;
 செலவேதொழில் அழிவே
 மனமோர்நிலை தரியான்நடை
 பயில்வான்மலை யருவிச்
 சுனையாடியோர் மதிநாளிய
 சுடர்கண்டனன் , நின்றான் .

64

6.

கலந்தன நல் நெஞ்சம்

கண்டனன் கமலச்செங்கட்
 கடிமலர் கவிழ நீந்தும்
 கொண்டலாய்க் குழைந்த மேனி
 சிலிர்த்திடக் குனிந்தாள். வண்ணத்
 தெண்டிரை தவழ்ந்த கூந்தல்
 திருநுதற் செழுகை கொஞ்ச
 வண்டிமிர் குழலாள் தெய்வ
 மாதெனக் கரைக்கு வந்தாள்.

65

வந்தனை, நிமிர்ந்தாள். பார்க்கும்
 வயமிழந் தொடிந்தாள். உள்ளே
 சொந்தமாய் உயிரில் ஒன்றித்
 துருதுருத் தெழும் உணர்ச்சிச்
 சிந்தையால் மீண்டும் நோக்கத்
 திரும்பினள். அவனும் தன்னை
 விந்தையாய்ப் பார்த்தல் கண்டாள்.
 வெட்கினாள் குனிந்தாள் மின்னாள்!

66

மின்னெனத் துவளும் பைம்பொன்
 மெல்விடைத் தளிர்ரால் தன்னைக்
 கண்ணெடுத் தவனும் நோக்கக்
 குனிவதும் களவ தாகத்
 தன்னுணர் விழந்து நோக்கித்
 தளிர்ப்பதும் தனதுள் ஒன்றி
 மென்னகை தவழ நாணம்
 மிகுதலும் மிளிர்வு மாணாள்!

67

மாணென நோக்கும் காலை
 மகிழ்வினால் அவனும் நோக்க
 மீனெனும் விழிகள் மீண்டு
 நிலத்தினை நோக்கும் முல்லைத்
 தேனெனும் இதழ்கள் மின்னும்
 சிறுநுதல் ஒளியை வெல்லும்
 காணகப் புனலில் தோய்ந்த
 துகிலினைக் கரங்கள் அள்ளும்.

68

அள்ளினாள் பிழிந்தாள் நீலத்
 தொங்கலை. அகன்ற கண்ணால்
 கிள்ளினாள் உளத்தை. நெஞ்சிற்
 கிளுகிளுப் பழுது பெய்தாள்.
 வள்ளியைப் புணர்ந்த காதல்
 வடிவனை நிகர்த்த காளை
 துள்ளினான். உள்ளச் சோர்பு
 துயரெலாம் மறந்து விட்டான்

69

மறந்தனன் உடலை நீல
 மலையெலாம் தவழ்ந்து வந்து
 நிறங்கலப் பின்று, வெண்மை
 நித்திலம் கொட்டு மாப்போல்
 இறங்கிடும் நீரின், வீழ்ச்சி
 இயைந்தபின் னணியில் வண்ணத்
 திறம்படப் புனைந்த காதற்
 சித்திரம் அனையாள் முன்பே!

70

முன்பவள் நிற்கின் றாள். “ஓர்
 மொய்குழற் குமரி நீந்தித்
 தண்புனல் ஆடும் இந்தத்
 தனியிடம் வருதல் பண்பா?
 என்னிது புதுமை? இங்கு
 எதற்குநான் வந்தேன்?” என்று
 உன்னிய முரளி பேசா
 தொருஅடி பெயர்த்து வைத்தான்.

71

வைத்தவன் சுவடு, நோக்கி
 மழலையில் மதுரம் பாய்ச்சிக்
 கைத்தலம் பிசைந்து நின்று
 “காலையில் இந்தப் பக்கம்
 வைத்ததேன் மனது?” என்று
 வார்த்தைகள் தொடுத்துக் கேட்டாள்.
 வித்தகன் திரும்பி நின்றான்:
 மென்னகை புரிந்தாள் ராதை!

72

ராதையின் எழில் நகைக்கும்
 நாணமென் குரல் தனக்கும்
 யாதுமே புகழ வில்லை
 நழுவிலன். முரளி நின்றான்
 கோதைமுன் வந்தாள் “என்மேற்
 கோபமோ?” என்றாள் “நல்ல
 பேதமைப் பேச்சு நான்யார்
 யாரையும் சினப்ப?” தென்றான். 73

“சினமிலா தெதற்கு வந்தோர்
 திரும்புதல் வேண்டும்? பேச
 மனமிலை அதுதான்...” என்று
 மனக்குறை குரலில் பெய்தாள்
 “தனமிலைப் பதவி,யில்லை
 சமதையாய்ப் படிப்பு மில்லை
 மனமிருந் தென்ன செய்ய
 மறப்பதில் வியப்பே யில்லை. 74

“வியப்பிலை மனங்கள் தூய
 விருப்பினில் கலப்ப தில்லை
 வயப்படும் வெளிப் பகட்டும்
 வாழ்க்கையில் பணமும் தேடும்
 நயத்தினில் இன்றைக் கால
 நாட்ட”மென்றுரைத்தான். “நீங்கள்
 நியத்தினை உணர்வ தில்லை.
 நெஞ்சையும் அறிவ தில்லை.” 75

“அறிவது நல்நெஞ்சம் தான்”...
 “அப்படி யாயின் இந்தப்
 பிரிவெலாம் எதற்கு? பேசும்
 பேச்செலாம் எதற்கு? என்னைக்
 குறிப்பொடு குத்திக் காட்டும்
 குரூரமும் எதற்கு? எந்தன்
 அறிவினுக் கெட்ட,வில்லை
 அன்றைய நிலைமை. ஆனால்...” 76

“ஆனதால் என்ன — உந்தன்
 அமைதியைக் குலைக்க வந்தேன்?”
 “போனதை நினைத்து என்மேற்
 பொங்குதல் விருப்ப மானால்
 நானதற் கென்ன செய்ய;
 எனக்குளே வெதும்பி நாணிக்
 கூணுதல் அன்றிவேறு
 வழியிலைக்” குமரி சொன்னாள்.

77

சொன்னவள் வதனம் நோக்கித்
 தோற்றனன். முரளி நின்றான்.
 மின்னவள் விழிகள் பொங்கும்
 அருவியின் விளைவு கண்டு
 தன்னுளே உருகு, கின்றான்.
 தவித்தனன்; அவளோ விம்மிக்
 கன்னிய நயனத் தோடு
 கவிழ்ந்தனள்; கதைத்தா ளில்லை!

78

“இல்லைநம் பயிற்சிக் கால
 நினைவுகள். நினைக்கும் தோறும்
 மெல்லிய வெடிப்பு உள்ளம்
 வெதும்பிடும் அதனால்...” என்னைச்
 சொல்லினாற் கொல்ல, வேண்டும்
 இல்லையா “இல்லைப்”... “பின்னே?...”
 “கல்மன மதனைச் சொன்னேன்
 கலங்குவ தெதற்கு ராதை?”

79

“ராதையை இன்னும் உங்கள்
 நல்மனம் உணர்ந்த தில்லை.
 பேதையர் தவிப்பு ஆண்கள்
 உணர்ச்சியில் புரிவ தில்லை.
 சோதனை எதற்கு அத்தான்?”...
 சொல்லொணு தழுது விட்டாள்
 காதலில் உருகி ஒன்றாய்க்
 கலந்தன கனிந்த நெஞ்சம்

80

7. வெகு தூரமா?

“காதலால்கதிர் கண்டதாமரை
கண்களால்நகை செய்வதும்,
சாதலால்நளிர் குன்றும்ல்லிகள்
தம்விழிப்புனல் பெய்வதும்,
மோதலால் அலை மேவுநீர்க்குமிழ்
முன்றிமைப்பினுள் மாய்வதும்,
ஈதெலாம்புவி மாய்கையே’ என
எண்ணமிட்டனள் ராதையே.

81

“என்னசிந்தனை ராதை?’ என்றவள்
எண்ணநாரினை வெட்டினான்.
புன்னகைத்தனன். “நீங்களா?’ கடல்
போன்ற நெஞ்சினை மீட்டினான்.
அன்னமென்னடை ஆடுபைங்கொடி
அண்மிநிற்கவு மஞ்சினான்.
“என்னராதை நீ; இன்னுமாபய?’
மென்றுமிஞ்சினன் ஏந்தலே.

82

பள்ளிபோய்வரும் போதிலும்ஒரு
பார்வைவீசுவள் ராதையும்
கள்ளிமுல்லையின் சாட்டிலும் அவள்
காணஏகுவான். காதலின்
உள்ளமேநிலை கொள்ளுமா? இனி
ஓவியத்தொழில் ஓடுமா?
எள்ளின்நேரமும் கண்கள்காணுதல்
இல்லையேல்உயிர் தாங்குமா?

83

மாலையில்வரல் வேண்டுமே; இது
மாறிடில்மனம் வாடுவான்.
சோலையில்துணை தேடுவான்; அவள்
தோற்றமேதரில் துள்ளுவான்
வேளைதப்பிய தில்லையே; புனல்
வீழ்ச்சியின்கரை மேவுவான்;
நானைமிஞ்சிவர் காதல்முந்துதல்
காணநொந்தது காலமே!

84

நட்டநெற்பயி ராய்வளர்ந்தது
 நட்பு, நாணெழு நங்கையின்
 பட்டுமென்னிதழ் மேவுமுத்தொடு
 பாகுநேர்மொழி காணவே
 முட்டுமாசைகள் ஆயிரம்! உளம்
 மோதுமாவல்கள் ஆயிரம்!
 கட்டுமீறிடும் அன்பிலேவளர்
 காதல்கண்டது காலமே!

85

இன்னதன்மையள் ராதையும் அவன்
 இன்பநேர்மதி காணவே
 சின்னநாழிகை பிந்தினும் தரை
 சேருமீனென வாடுவாள்.
 கண்இழந்துபின் பெற்றவர்எது
 காணிலும்இழப் பார்களோ?
 அன்னதன்மையள் ராதையும்வளர்
 அன்பிலேஉள மொன்றினாள்.

86

வீட்டிலேவரும் 'ரோட்டிலே' மலை
 மேட்டிலேபுனற் காட்டிலே
 பாட்டிலேதமிழ் ஏட்டிலேவளர்
 பண்பிலேஎழும் அன்பிலே
 கூட்டிலேகளி யாட்டிலே மயல்
 கொஞ்சிடும்இரு நெஞ்சிலே
 நீட்டிலேவளர் கின்றதேஇவர்
 நேசமேதனிப் பாசமே

87

அந்திமங்கிடும் வேளையில் அவன்
 ஆற்றுமேட்டிடை நின்றனன்,
 புந்திபொங்கியே வந்தனள், அவள்
 புன்னகைப்புதிர் தந்தனள்.
 "விந்தை என்னவோ?" என்றனள். "அதோ;
 மீன்கள்துள்ளுதே!" என்றனன்.
 "எந்தழலையில்?" என்றனள். "இதோ
 இங்குகண்ணிலே!" என்றனன்.

88

“போங்கள்” என்றவள். கொஞ்சினாள். “அட போவதா?” அவன் மிஞ்சினான். வீங்குநெஞ்சற வானதே அவள் வெட்கினாள். அதிற் சொக்கினான்.

“நீங்கள் என்னிது?” நாணினாள்; கரம் நீட்டினாள்; இணை கூட்டினாள் வாங்கொணாவச மாயினாள் தலை வைத்தமிழ்ந்தினள் மார்பிலே,

89

“அன்பேஏன் அழு கின்றனை” என ஆவினான், முக மள்ளினான் “என்தவப்பயன்” என்றனள். “அழ வில்லையே என தின்னுயிர். கண்வழிக்களி சிந்தியே அருள் கண்ட’ தென்றனள் கன்னியே.

“உன்தவப்பயன் மட்டுமா?” என ஒதினான் அவள் காதிலே!

90

“நம்தவப்பயன்” என்றனள், “அதில் நானுயர்ந்தவன், ராதைகேள்; உம்பர்நல்லமு துண்ணல்போலவே உன்னை ஏற்பள் என் அன்னையே”

“தென்புவந்தது. நம்முள் இல்லறம் தேடுநாள் வெகு தூரமா?”

“நம்புராதை ஓர் திங்களில்நமை நாடும்நல்மண நாளதே!”

91

“அத்தான்!” என்றவள் மார்புவிழ்ந்தனள்

“அன்பே என்றவன் அள்ளினான்.

மெத்தவேதிகில் ஆதல்போல் அவள் மெய்துடித்தது வேகமாய்.

இத்தனைக்குமே யாரும்நம் நிலை

இங்குகண்டிடி...?” என்னவாம்?

அத்தனைக்கும்நம் ஊரிலேஇது;

ஆழ்ந்தகாதலர் என்பரே!”

92

“அத்தான் ! உங்களின் ஒவியக்கடை;
அங்குநான்வர லாகுமோ ?
சித்தமெப்படி ?” என்றனள். “கடை
செய்தபாக்கியம் ; நீவரின்
மெத்தவேமகிழ் வாள் அவள். “எவள் ?”
மென்குரல் வெளியானதே !
உத்தமன்நகை செய்தனன். “அவள்
ஒவியத்துணை” என்னவே !

93

“சித்திரத்திலே வல்லவள் அவள்
சேர்ந்துமோரிரு திங்கள்தான்.”
“வித்தகிஎனல் ஆகுமோ?” என
விந்தைபேசினள் ராதையே !
“மொத்தமாய்இது பொய்மைதான்” என
மோடிபேசிய ராதையை
“சத்தியம் அனு லா’பெயர்” எனச்
சாற்றும்வார்த்தைகள் தைத்தவே !

94

“சித்திரக்கடை நாளைநான்வரல்
திண்ணமே !” அவள் செப்பினள்.
“அத்தான் ! போய்வருகின்றனே !” என
அங்கைகொஞ்சி அகன்றனள்.
புத்தியைஅவள் கொண்டுபோவது
போலவேஉணர் வெய்தினும்.
வித்தகிஅனு லாவொடேஇவள்
மேவினள்மன மேடையே !

95

மேவினள்அனு லா. இளம்வெறி
மீறிவிம்மிய மார்பிலே
ஆவிகொன்றிடு கண்ணிலே—அவள்
ஆடைகட்டிய போக்கிலே
தாவிவந்தது காமமா ? இவள்
ராதைதந்தது காதலா ?
‘பாவி’ ஓர்நிலை கண்டிலன், விழி
பாயநின்றனன் வானிலே !

96

8. அட இறைவா!

தென்றலது இளமைவெறி சிந்துமொரு
 சித்திரமாய்த் திகழ்தல்போல்
 நின்றவளாம் அனுலாவை முரளிஒரு
 தினுசாக நிமிர்ந்து பார்த்தான்.
 கொன்றைமலர் வதனத்தாள் வைத்திருந்த
 ஓவியத்தைக் குழைந்து காட்டி
 “இன்றெனது முழுநேர வேலைஇது
 நல்லதுவோ ?” என்று கேட்டாள்.

97

“அடேயப்பா ! என்னஇது ?” என்று அவன்
 வியப்பதிலே ஆவி தோய்ந்து,
 விடிகின்ற பொழுதலரும் தாமரையாய்
 முகமலர விழியம் போச்சி ;
 “வடிவதனில் உங்களுரு மனத்திரையிற்
 பதிந்ததுபோல் வாய்க்கவில்லை
 முடிவெதுவோ ? சொல்லிடுக ;” என்றுமனக்
 கடலினையே முகிழ்ந்துபார்த்தாள்

98

“முகத்துதிக்குச் சொல்லுகிறேன், என்றுனது
 மனத்திடையே முடிவு செய்யேல் ;
 செகத்திலுனை ஓவியமாய்ச் செய்துவைத்த
 பிரமனுக்கும் தீட்டவொண்ணு.
 மிகத்திறமை ! அதுவுமெனைச் சித்திரித்தாய்
 கூலிதர வேண்டுமென்று
 நகத்தளவும் எதிர்பார்த்தல் கூடாது.
 இதேஎனது நல்ல வாழ்த்து !”

99

“கூலிதர யார்கேட்டார் ? நல்லதுவா
 எனக்கேட்டால் ; குறும்புப் பேச்சு !”
 பாலினது சுவையோடே கற்கண்டைச்
 சேர்த்ததுபோற் பகர்ந்தாள். நீலச்
 சேலினெழில் விழிகொஞ்சிச் செய்ததொரு
 குறுநோக்கிற் தென்றல் பாய்ந்த
 சாலிவயற் சலசலப்பின் நளினமெனச்
 சார்ந்ததொரு சலனம் நெஞ்சில் !

100

“சித்திரத்திற் தேர்ச்சியுற வந்ததிலைக்
 கேள்அனுலா, தெரிந்துதிட்டும்
 அத்தனைக்கும் காசுபெற வந்தவள்நீ
 நேரமதை அழிக்கலாமா?
 புத்தியொடு நடவென்றேன்; வேறில்லை
 இதனிலே போனநேரம்
 செத்ததுதான் எனக்கென்ன; நட்டமுனக்”
 கெனச்சொல்லிச் சிரித்தான் செம்மல்! 101

“உங்களைநான் தீட்டியதுகுற்றமெனின்
 இத்தனைஏன் உரைத்தல் வேண்டும்?”
 தங்கநிற முகமதியம் வேதனையி
 னாற்குவியத் தன்னை மீறிப்
 பொங்கிஎழும் வேகமொடு ஓவியத்தை
 மண்ணாக்கப் போனான். பாய்ந்து
 அங்கையினைப் பிடித்திழுத்தான்; அவள்சாய்ந்தாள்
 அணுவதிர்ச்சி அந்த நேரம்! 102

மங்கையிவள் ராதைஒரு படியேறி
 வந்தவள்தான் மலைத்து நின்றாள்!
 அங்கமெல்லாம் பதறியது. உதிரமெல்லாம்
 பொங்கியது, அதிர்ந்துபோனான்!
 பங்கமுற வான்முழுதும் இடிந்துதலை
 வீழ்ந்ததெப் பதை பதைத்தாள்.
 இங்கிதனைப் பார்த்திடவா இருந்ததிரு
 விழிஎனக்கு என்று சோர்ந்தாள். 103

இன்னாமங்கு நிற்பதற்கு ராதையென்ன
 உணர்ச்சியிலா இழிந்த சொத்தா?
 மின்னலென வெளிவந்தாள்! பாதையிலு
 மிறங்கிவிட்டாள்! விழியால் இந்த
 இன்னலெலாம் கண்டிடியும் முரளியொரு
 கணத்தினுளே இடைமறித்து
 “என்னஇது ராதைபறந் தோடுகிறாய்?
 வாஉள்ளே” என்றழைத்தான். 104

கன்னலது தேன்பாகாய்க் கனிந்துவரும்
 கண்களிலே கடும் தீக்காடு!
 வன்னிதழ் துடிதுடிக்க முகம்கறுக்கச்
 செங்குருதி வடிந்து நெஞ்சைப்
 புண்ணாக்கி விழிகளிலே பொங்கியெழ
 விம்மிவிட்டாள் பொருமிவிட்டாள்.
 எண்ணமெல்லாம் அவளாக எதுசெயவும்
 தெரியாதுஇடிந்து நின்றான்.

105

“சொல்வதைக்கேள்” என்ற அவன் முகம்பார்க்க
 வில்லை அவள் துடிதுடிப்பாய்ச்
 செல்வதற்கு அடிபதித்தாள் கைநீட்டி
 அவன் தடுத்தான் திகைத்து நின்றாள்!
 கொல்லவரும் விழிநோக்கில் கொதித்தகடல்
 ஆற்றாது குனிந்தான். அந்த
 நெல்லைவிடச் சிறுபொழுதில் எப்படித்தான்
 மறைந்தாளோ? நிமிர்ந்து பார்த்தான்! 106

நெஞ்சிலெழும் ஆற்றாத வேதனையை
 அடக்கிவிட நெடுமூச்சிட்டான்.
 பஞ்சில்விழு நெருப்பாக அதுபற்றி
 உயிரையெலாம் படர்ந்து சுற்றி
 மிஞ்சியதில் உதிரத்தே விறைப்பேற
 அங்கிருந்து விரைந்து சென்று
 தஞ்சமறக் கதிரையிலே தழல்கடிந்த
 கொடியாகத் தளர்ந்து வீழ்ந்தான்! 107

தடுமாறி நின்றிருந்த தளிரணையாள்
 அனுலாவும் தயங்கி மெல்லப்
 படியேறி அவனருகே வந்துநின்றாள்;
 வெறியயரும் பதுமை யாக
 நொடிமாறு முணர்ச்சியோடு “யாரந்தப்
 பெண்?” எனவே நோக்கம் கேட்டாள்.
 “விடியாத தரித்திரமே! வெளியேறு
 இன்றுடனென் றெரிந்துவீழ்ந்தான்!

எச்சிலினை முகத்தினிலே உமிழ்ந்ததுபோல்
 சுருங்கியது இதயநாடி.
 நச்சரவம் தீண்டுதல்போல் வார்த்தையிலே
 அங்கமெலாம் நடுங்கிவிட்டாள் !
 “இச்சணமே வெளியேறு நான்திரும்பி
 வருவதற்குள் இருந்தாயானால்...!”
 மிச்சமவன் சொல்லவில்லை வெளியேறிச்
 சென்றுவிட்டான் வெறுப்பி னோடே ! 109

எங்கெங்கோ குறிக்கோளற் றியங்கினவே
 கால்கள் அலுத்தினைத்து விட்டான்,
 மங்கையவள் அனுலாவைக் கடிந்ததெலாம்
 பெருந்தவறே வருந்தி நின்றான்.
 “பங்குகொளு முறவினளா ? தொழிலுக்காய்
 வந்தவனைப் பழித்தல் பண்பா ?”
 கங்குலிலே தன்னுணர்வு மீண்டவனாய்
 விரைந்துவந்தான் கடையைப் பூட்ட 110

கங்குலென்ற பெரும்பூதம் ஒளியனைத்தும்
 விழுங்கியதாற் ககனமெல்லாம்
 எங்குமொரே பேய்க்காடாய் இருண்டுவிட
 உலகமெனும் எழிலி விம்மிப்
 பொங்கியமும் போதுருண்ட விழித்துளிகள்
 பளபளத்துப் புதியவானத்
 திங்களினை அழைப்பனபோற் கண்சிமிட்டி
 மையலினைத் தெளிக்கும் விண்மீன் 111

இருளடைந்து கிடக்கிறதே விளக்கினையும்
 ஏற்றாதே ஏகினளா ?
 பொருளறியாத் துடிப்பினொடு மின்விசையைத்
 தட்டிவிட்டுப் போனான் உள்ளே.
 செருமலொடு விசம்புமொலி ! அனுலாவா ?
 மேசையிலே தெளிந்துகாணும்
 உருவமது அவள்தானா ? “அடஇறைவா!”
 எனஉயிரே ஒடுங்கிநின்றான் 112

கவியின் தந்தையார் கவிமயிக்குள் புகுந்து
 அவர் கவிமயிக்குள் புகுந்து
 கவிமயிக்குள் புகுந்து கவிமயிக்குள்
 புகுந்து கவிமயிக்குள் புகுந்து
 கவிமயிக்குள் புகுந்து கவிமயிக்குள்
 புகுந்து கவிமயிக்குள் புகுந்து
 கவிமயிக்குள் புகுந்து கவிமயிக்குள்
 புகுந்து கவிமயிக்குள் புகுந்து

9. கங்குலைக் கடந்து....

கங்குலைக் கடந்து
 கங்குலைக் கடந்து
 கங்குலைக் கடந்து
 கங்குலைக் கடந்து
 கங்குலைக் கடந்து
 கங்குலைக் கடந்து
 கங்குலைக் கடந்து
 கங்குலைக் கடந்து
 கங்குலைக் கடந்து
 கங்குலைக் கடந்து

தாவணி சரிந்து மேசைச்
 சரிவினில் தவழ்ந்து தேங்க
 பூவணி அளகம் தோளிற்
 புரண்டுமுன் புறத்து வீழ
 பாவையும் கரத்துச் செய்ய
 பங்கய வதனம் தோய்த்து
 ஆவியும் உருக விம்மி
 அழுதனள்!...அதிர்ந்து நின்றான்.

113

நின்றவன் நடந்தான். இன்னும்
 நிமிர்ந்திலள்; உணர்ந்தா ளில்லை.
 சென்றவன் அனுலா!" வென்னச்
 செருமினான் அவளோ இன்னும்
 ஒன்றையும் அறியாள் ஆகி,
 உளநிலை குலைந்தா ளில்லை.
 தென்றலைக் குரலில் மீண்டும்
 செலுத்தினான் 'அனுலா!' என்றே

114

"என்னிவள்! இன்னும் கேளா
 திருக்குதோ செவிதான்?...கள்ளி!
 கன்னியர் காட்டும் வித்தை
 காட்டவோ அழுகின் று"ளென்று
 எண்ணிய முரளி மீண்டும்
 'எழுந்திரு அனுலா!' என்றான்.
 மின்னலாய் எழுந்தாள், அம்பின்
 வேகமாய் நடந்தாள்;—எங்கே?

115

எங்கவள் செல்வாள்? ஏகிக்
 கதவினை இழுத்துச் சாத்தி
 பொங்கிடும் இளமை பூத்துப்
 பொலிந்திடும் பருவ வேட்கைத்
 தங்கவிக் கிரகம் போன்று
 தாமரை முகைகள் தாங்கி
 அங்குதான் வந்தாள். மீண்டும்
 அவனையே நோக்கி வந்தாள்.

116

வந்தவள் நின்றாள். “இங்கே
வந்தபெண் உங்க ளுக்குச்
சொந்தமோ? இல்லைக் காதற்
சோடியோ? அதற்காய் என்னை
இந்தவா றிடிய வைத்தல்;
ஏற்குமோ?” என்று கேட்டாள்.
விந்தையால் அதிர்ந்தான். அந்த
வேகத்தில் “அனுலா!” என்றான்.

117

“இல்லையேல் உங்களுக் கேன்
இத்தனை கோபம்?” என்று
மெல்லிய குரலினோடு
விம்மினாள், வேரோர் நங்கை
சொல்லினும் அவனைச் சொந்தம்
குழுதல் தரிக்க லாற்று,
அல்லலால் இதய மேங்கும்
அனுபவ மில்லாப் பேதை!

118

பேதையர் இயல்பாம் ஒன்றைப்
பீடித்திடின் விடுவதில்லை.
“காதலா இவர்க்குள்?” என்ற
கடும்புயல் இதய மேட்டில்
மோதலால் தவித்தாள். மீண்டும்
முரளியை நேரில் நோக்கி,
“ஈதெலாம் என்ன, வந்த
தெதற்கவள்?” என்று கேட்டாள்.

119

கேட்டனன், முரளி, நின்றான்.
கிளர்ந்துளம் துடிப்ப ளாகி,
மீட்டவன் வதனம் நோக்கி
மெல்லிடை நெருங்கி, “இந்த
வாட்டமேன் முரளி! அந்த
வனிதைதான் உங்க ளுக்குக்
காட்டினாள் காதல்! இல்லை?”
கண்கணீர் கசியக் கேட்டாள்.

120

கசிவிலா மனம்தான். ஏதும்
 கதைக்கவே இல்லை. நின்றான்.
 வசமெலா மிழந்தாள்; ஆற்று
 மாண்பினள் ஆனால். நெஞ்சப்
 பசையெலாம் பொங்கக் கேட்டாள்;
 “பாருங்கள் முரளி, காதல்
 திசையிலே அவள்தான் நீங்கள்
 தேர்ந்தவள்? உண்மைதானா?”

121

“காதலி அந்தப் பெண்ணு?
 கதையுங்கள் முரளி” என்று
 வேதனைக் குரலில் விம்மி
 வெடித்தனள் அனாலா. இந்தச்
 சோதனைக் காளாய் ஆற்றுச்
 சுழற்சியிற் கனன்று வீழ்ந்தாள்.
 “காதலி! காதல்!...ஏன்என்
 கட்டியமனைவி!” என்றான்.

122

மனைவியா? ஆத்தி ரத்தில்
 வார்த்தையை அளந்தா சொன்னான்?
 நினைவிழந் தேங்கி மூச்சே
 நின்றிட அதிர்ந்து, “என்ன
 மனைவியா?” என்றான். வார்த்தை
 வருமுனே சோர்ந்து எங்கோ
 கனவுபோல் நடந்தாள். இல்லைக்,
 கதிரையில் அமர்ந்தாள் கன்னி!

123

குப்புறப் படுத்தாள்; மேசை
 குளித்ததோ கண்ணீர்ச் சேற்றில்
 எப்படி இருக்கும் கோட்டை
 எத்தனை கட்டி உள்ளே
 சொப்பனம் கண்டிருப்பாள்!
 துகள்களாய் ஆன பின்பு
 எப்படி நிமிர்வாள் விம்மி
 இடிந்தனள் இதயத் துள்ளே!

124

உள்ளெழும் புகையில் மூழ்கி
 உதிரமும் வற்றிச் சுண்ட
 முள்ளிடைப் பதித்த மூங்கிற்
 புழுவெனப் பதைத்தாள். கொவ்வைக்
 கள்ளிதழ் துடிக்க மார்புக்
 காந்தளின் முகைகள் விம்ம
 வெள்ளமாய்க் கண்ணீர் சோர
 விம்மினாள் அனுலா வீழ்ந்தே !

125

வீழ்ந்தவள் எழுந்தா ளில்லை.
 விசும்பலும் ஓய்ந்த தில்லை.
 மாந்தளிர்ப் பருவத் தாளின்
 வதனமும் தெளிந்த தில்லை.
 தாழ்ந்தெழும் இதயத் தோடு
 முரளியும் தளம்பி நின்றான்
 ஏந்திழை குலையும் காட்சி
 எத்தனை நேரம் காண்பான் !

126

காண்பதா ? மெழுகு போன்று
 உருகினான். கருணை உந்தும்
 மாண்பினான், “அனுலா ! என்ன
 மடத்தனம் ; குழந்தை போலத்
 தேம்புதல் அழகா சீச்சீ ;
 எழுந்திரு செல்வோம்’ என்றான்.
 ஆம்பலங் கண்ணி மான்போல்
 நிமிர்ந்தனள் ; அருகில் வந்தாள்.

127

வந்தவள் ஓவென் றோலம்
 வைத்தனள்—அழுதாள் ! முல்லை
 பந்தல்விட் டகன்று காற்றிற்
 படிமிசைப் புரள்தல் போல
 இந்தெழும் வதனத் தன்னாள்,
 எதற்கெல்லாம் துணிந்து விட்டாள் ?
 விந்தைதான் ! முரளி காலில்
 விழுந்தனள், விடுவா ளில்லை !

128

“விடுவதற் கில்லை நீங்கள்
 வீற்றிருந் தமைந்த... கோயில்
 இடிவதற் கில்லை. இந்த
 இரவினுக் கேனும் உங்கள்
 அடிதொழும்; மனைவி என்ற
 அந்தநல் உரிமை காண்பேன்
 தொடுவதற் கில்லை தள்ளித்
 தூரநில் என்ற சொல்லே...

129

உயிரெலாம் உண்ணும். உங்கள்
 உடமைநான் முரளி!” என்று
 வயிரவா ளனையாள். வேண்டும்
 வரமெலாம் கேட்டாள். ஆனால்
 உயிரெலாம் கொதிக்கச் சீறி
 ஒருசொலாய் “அனுலா!” என்று
 மயிரெலாம் சிலிர்க்கக் கல்லாய்
 மாறினான் முரளி ஆங்கே!

130

ஆங்கவன் நின்ற னில்லை.
 அவள்கரம் விலக்கி விட்டு
 நீங்கிட நடந்தான். ஆனால்,
 நிற்கிறாள் கதவின் முன்னே!
 ஓங்கிய கரத்தில் கன்னக்
 கதுப்புக்கள் உடையச் சோர்ந்து
 வீங்கிய வதனத்தோடே
 மார்பிடை அனுலா வீழ்ந்தாள்.

131

வீழ்ந்தவள் மயங்கிக் கீழே
 விழுமுதற் பிடித்தணைத்தான்
 ஆழ்ந்தஅன் போடே, சாயும்
 அவள்தலை மார்பிற் சேர்த்துக்
 கூந்தலை வருட லுற்றான்.
 குறையுணர் வோடே சாய்ந்த
 காந்தளங் கரத்தாள் கண்கள்
 மூடினாள். கணவிலாழ்ந்தாள்.

132

“கனவிலை; உனது அண்ணன்
கண்திற அனுலா!” என்ற
முனகலைக் கிணற்று ளெங்கோ
மூழ்குதல் போன்று கேட்டுத்
தனதுணர் வடைந்து கண்ணைத்
திறந்தனள். “தரவா தண்ணீர்?”
வினவிய முரளி சோர்ந்த
முகத்திடை விடிவு கண்டாள்!

133

“அன்புள தங்கையாக அணுகினேன்
அன்றி உன்போல்
முன்புநான் நினைத்த தில்லை.
உணர்ச்சியும் முனைத்த தில்லை.
என்பிழை இதுவா? பெண்மை
இருப்பதே காத லுக்கா?
உன்னை ஏ மாற்றினேனா?
உணர்ந்துபார் அனுலா!” என்றான்.

134

“முல்லை; என் தங்கை. நீயோ
மூவத்தவள் அவளுக் கென்று
சொல்லிநான் கதைத்த துண்டு
சுந்தர வதனம் பார்த்தால்
நல்மனம் உடன், பிறந்த
அன்பினில் நடப்ப தல்லால்
இல்லையே அனுலா அந்த
எண்ணம்- நான். என்ன செய்வேன்?”

135

அவன்முகம் பார்ப்ப தற்கும்
வெட்கினாள். அவனின் கண்ணீர்த்
துவலையின் சிதறல் நெஞ்சைத்
தீய்ப்பதாய் உணர்ந்தாள் கையால்
அவன்கரம் அள்ளிக் கண்ணில்
ஓற்றினாள். அன்பு முத்தத்
துவரிதழ் பதித்தாள். தெய்வம்
தொழுநிலை யடைந்து நின்றாள்.

136

நின்றவள் நெடுமுச்சிட்டாள்.

நிமிர்ந்தெழும் குமுத மார்புக்
குன்றுகள் புடைக்க விம்மிக்
குனிந்தனள். கதவம் நீக்கி
முன்றிலில் இறங்கிக் கங்குல்
முழுமையும் கடந்து சென்றாள்.
ஒன்றினன் முரளி வாங்கும்
உயிர்ப்பினில் உதிரம் சோர.

137

10.

க
ன
வை
ப்
போ
ல்

நாட்களெனும் இலைபழுத்துச் சருகாய் மாற
 நளிணமுறும் புதுத்தளிர்கள் நயனம் காட்ட
 தோட்டத்து மரமான காலம் செத்த
 தொருமாத மலரினையே தூக்கி வீசி
 ஆட்டம்தான் போட்டதடா அந்த ஆட்டம்
 அமைதியினைக் கொன்றதடா ஆனமட்டும்
 நாட்டுக்குள் மொழிவெறியின் கோர நர்த்தம்
 நடந்ததடா. முரளியைநாம் நாடிச்செல்வோம் 138

செல்வதற்குத் தேவையில்லை. முரளி வந்து
 சேர்ந்துவிட்டான் வீட்டுக்குத் தெரிந்தான் அன்னை
 முல்லையினைக் காணவில்லை. பள்ளி தன்னை
 மூடிவிட்டார் எனச் சற்று முன்புயாரோ
 சொல்லிவிட்டுச் சென்றதனால் பீதி கொண்டாள்
 துடிதுடித்த தேமனது சொல்ல லாமா
 பொல்லாதோர் குழந்தையென விட்டுவைக்கப்
 போவதில்லை என உள்ளே புலம்பலுற்றாள். 139

புலனெல்லாம் ஒருசேர்ந்து முல்லை யாகப்
 போனவனை, “அம்மா! ஏன் முல்லை எங்கே?”
 பலமாய்த்தான் அவன்கேட்டான். பீதி பொங்கப்
 பதைபதைத்தாள் அன்னைபதில் சொல்லு தற்கு
 “உலகம்தான் தெரியாதா? பள்ளிக்கேன்தான்
 ஓட்டிவைத்தாய்?” எனத்தாயை உறைப்பாய்ப்பேசி
 கலகம்தான் செய்வதற்கானேரம்! மற்றக்
 கணத்திலவன் படிதாண்டிக் காற்றாய்ப்போனான் 140

போனவனைப் பார்த்தபடி நின்றாள். எந்தப்
 பொல்லாப்பும் நேராது காக்க வேண்டி
 ஆனபல தெய்வமெலா மழைத் தழைத்து
 ஆவியெலாம் சோராவள் அழுது நின்றாள்.
 தேனெத்த மொழியாளாம் முல்லை யென்ற
 சித்திரச்சிங் கூரணிழிச் சிறுமியோடு
 மானெத்த விழியாளாம் ராதை வந்த
 வழியில்வது நடந்ததுவோ? வருவீர் காண்போம் 141

காண்பதுவா கேட்பதற்கே இதயம் கூசும்
 காரியங்கள் நடத்துகிறார் மொழியின் பேரால்
 வீண்புரளி பண்ணுதற்குக் கதைகள் கட்டி
 வெறியூட்டிக் கலகத்தை விளைக்கும் கூட்டத்(து)
 ஆண்களினம் கொள்ளையிடல் கற்பு பித்தல்
 ஆனதெலாம் அன்றங்கும் நடத்தி விட்டார்.
 மாண்புள்ள முதல்ஆசான் பள்ளி அன்று
 வைக்கவில்லை “உயிர்தப்ப வழிதேடுங்கள் !” 142

தேடுங்கள் வழியென்று செப்பு முன்னே
 தெருவெல்லாம் பரபரப்பு; அவலக் கூச்சல் !
 “மூடுங்கள் கத”வென்று தலைமை யாசான்
 மூலையிலே பதுங்கிவிட்டார். ராதை தன்னை,
 “ஓடுங்கள் வீட்டுக்கு” என்று கூறி
 உள்ளுக்கே போய்விட்டார் அந்த வேளை
 “சாடுங்கள் தமிழர்களை” என்று சீறிச்
 சாலையிலோர் வெறிக்கும்பல்! தவித்ததுள்ளம். 143

உள்ளத்துத் தவிப்போடு முல்லை தன்னை
 ஒருகையில் பிடித்தபடி ஓடி வந்தாள்
 முள்ளென்றும் மடுவென்றும் பார்த்தாளில்லை
 மூலையினால் மறைந்துவிட முந்து முன்னம்
 வெள்ளம்போல் காலையரின் கும்பல்! அந்த
 வெறிக்கூச்சல்! “தமிழிச்சி, விட்டிடாதே.
 தள்ளுங்கள் வீதியிலே! நல்ல சாமான்
 தப்பிக்க விடாதீர்கள். தடுங்கள் ஓடி!”... 144

“ஓடுகிறாள்!” என்றெழுந்தான் ஒருவன் பேய்போல்
 ஒருகணம்தான். ராதை இதைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.
 வீடேதும் திறந்திருக்கோ என்று தேடி
 விழியிரண்டும் ஏமாற விதிர் விதிர்த்தாள்.
 காடேறும் குழுமாதோ! பன்றிக் கூட்டம்
 காமவெறி கொண்டதுவோ! ஐயோ! ஈழ
 நாடேதோ! புத்தபிரான் நவின்ற மார்க்கம்
 நாடுகின்ற இனமிதுவோ! நலமோ ஈசா! 145

ஈசா என் றோலமிட இதயமில்லை

‘இனியழிந்தோம்!’ எனமனமே இடிந்துவிட்டாள்.
கூசாமல் அருகிலொரு கிண றிருந்தால்

குதித்திருப்பாள் கற்பைவிட உயிரில் ஒன்றும்
ஆசையில்லை தமிழிச்சி யன்றோ! முல்லை

அலறிவிட்டாள். அணைத்தபடி ஓடுகின்றாள்.
நீசர்குழு வெறியுந்தும் நெஞ்சினோடு

நெருப்பாகக் கணத்தவளை அண்மிவிட்டார்! 146

அண்மிவிட்டார் இன்னுமொரே கணம்தான் செய்ய

ஆவதொன்று மில்லையினி அழிவு திண்ணம்!

‘கண்ணா!’ என் றோலமிட்ட பாஞ்சா லிக்குக்

கைதந்தான் மணிவண்ணன். அதுபோ லின்று
எண்ணுமுனே கடவுளரு ளிறங்குதற்கு

இதுகால மில்லையிதை எண்ணிப் பார்க்க
ஒண்ணைத பதைபதைப்பு! தெய்வமெல்லாம்

ஒருசேர அழைக்கின்றாள்! உருகு கின்றாள். 147

உருகித்தான் பிழிந்தாலும் இரங்கிடாத

உன்மத்தர் அரக்கர்இவர் கைப்படாது

நெருப்புக்குள் குதிப்பதற்கும் தயார்தான் மானம்

நீங்காது சாவதிலே அமைதி ‘ஐயோ!

சுருக்கிட்டுச் சாகின்றேன். இவர்கள் என்னைத்

தொடவேண்டாம். ஆ! இறைவா! என்றுதானும்
முறையிட்டுக் கதறத்தான் நேரமுண்டா!

முந்திவிட்டார் கொலையரக்கர் அவளை நாடி. 148

படரென்று திறந்ததொரு கதவு! ராதை

பாய்ந்துவிட்டாள் ஒரே இமைப்பு. முல்லை! முல்லை!

நொடியுள்ளே முல்லையினைத் தூக்கி ஓடி

முடுவது யார்கதவை? யாருமில்லை.

கொடிபோன்ற ஒருபெண்மான். முரளியோடு

கொஞ்சிநின்ற அதேகுமரி! அவள்தான்! ஆனால்

வடிவாய்த்தான் இருக்கின்றாள். அத்தான் தூய

மனதைஇவள் கவர்ந்ததிலே மர்ம மில்லை! 149

“இல்லையிங்கு யாருமில்லை.” என்று சொன்ன
 இடிக்குரலில் தன்னிலைக்கு வந்தாள் ராதை
 “சொல்லிங்கு கேட்கவில்லை? திறை!” என்று
 தூக்கிஎறிந் தானொருவன். அனுலாநட்ட
 கல்லுப்போல் கதவோடே சாய்ந்து நின்றாள்
 கதவில்இடிமழைமாரி! காடைக் கூச்சல்
 சொல்லைக்கேள்; அடிஅனுலா! தமிழிச்சிக்கா
 சொந்தஇடம் கொடுக்கின்றாய்? துரோகி—நீதான்!

நீதான்டி துரோகிஉனை முதலில் கீறி
 நெஞ்சத்தீ ஆற்றுகிறோம்! திறக்க மாட்டாய்
 சாதான்டி உனக்குமினி. உடைத் தெறிந்து
 தாவுங்கள் நமக்குள்ளே எதிரி! நம்முள்
 ஆகாத களைகளைமுன் அழிப்போம். ஆகா!
 அகங்காரி! அடிஅனுலா! தமிழிச்சிக்காய்
 நீதான்டி அழிகின்றாய் துரோகி!” என்று
 நெருப்புப்போல் குமுறியது நின்ற கும்பல்! 151

கும்பலுக்கு ஆற்றாத சுவரும் நீறாய்க்
 கொட்டியது கத(வு) ஆடிக் கொலுக்கொலுத்து
 கம்பையெலாம் சிதறியது. அனுலா மார்பில்
 கைவைத்த படிதன்னுள் கலங்க லுற்றாள்.
 தும்பைப்பூ உதிர்வதுபோல் கண்ணீர் நீலத்
 துகில்வீழ ராதைதனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்
 தெம்பிழந்து முல்லையினை அணைத்த வாரே
 செத்துவிட்ட சித்திரம்போல்ராதை நின்றாள் 152

நின்றிருந்த ராதையினை அனுலா பார்த்து
 நெஞ்சமெலாம் விம்மியெழ “அக்கா!” என்றாள்
 குன்றனைய மார்பகங்கள் குவிந்து விம்மக்
 கொடியனையாள் ராதையுயிர்குலைந் துயிர்த்தாள்
 “அன்றைக்கு எனைக்கண்டு ஓடினீர்கள்.
 ஆனால் இன்...” நென்றபடி அனுலா மேலும்
 ஒன்றுமுரைத் திடமுடியா தொடுங்கித் தன்னுள்
 ஒளிர்ந்தஉயி ரேகரைய உருகு கின்றாள்! 153

உருகுமுயி ரேசிதற உடலைத்தூக்கி

உலுப்பியது கதவில்மறு புறத்து மோதல்

அருகில்விழ விருந்தவளைப் பாய்ந்து தாங்கி

ஐயோவென் றலறிவிட்டாள்ராதை. ஆனால்
பருவத்துப் பொழிலழகி அனூலா வீரப்

பைங்கொடியாய்-பெண்புலியாய் நிமிர்ந்தாள் கண்கள்
புருவத்தி லுயர்ந்துவிட, கொங்கை விம்மிப்

புடைத்துவரக் குழல்அவிழப் பொங்கி நின்றாள் ! 154

நிற்கின்றாள் முதுகதனைக் கதவிற் சாத்தி

நிமிர்புயங்களிரண்டுமிரு நிலையைத் தாங்க

விற்கொண்ட புருவத்தாள் ராதை யோடு

வெடித்தமுது விசம்புகிறாள் முல்லை ! ஆனால்
கற்சிலைபோல் ; சித்திரம்போல் ; உறைந்துவிட்ட

கற்கண்டுப் பாகைப்போல் அவள்நிற் கின்றாள்
பொற்கனியை-முல்லைதனையணைத்து விம்மிப்

பொருமுகிறாள் ராதைஇனிப் புலம்பி என்ன ? 155

“புலம்புதற்கு நேரமிதா அக்கா ! நீங்கள்

போய்விடுங்கள் உள்ளுக்கு இன்றே இந்த

நிலம்பிழந்து, மலைபிழந்து நெறிபிழந்தும்

நெஞ்சறுதி பிறழாது எனக்கு அக்கா

குலத்தொழில்தான் இவாச்ச்குஇது. நானும் அந்தக்

கொடியினிலே காய்த்தவள்தான். ஆனால் இந்தத்

தலத்தினிலே என்பிணத்தில் நடந்து வந்து

தான் உங்கள் பக்கலிலே சார்தல் கூடும் 156

கூடாது; எனதுஉயிர் ஈந்தும் பெண்கள்

குலம்வாழ முரளியொடு நீங்கள் வாழ

வாடாத மலராக மணந்து உங்கள்

மனம்போல வாழுதற்கு வைக்கும் வாய்ப்பு

தேடாதே வாய்த்ததற்கு இறைவனுக்குச்

செப்புகிறேன் என்றன்றி அக்கா ! நீங்கள்

ஓடிப்போய் உள்வீட்டுள் கதவைப் பூட்டி

ஓழிந்திடுக அதுபோதும். போங்களக்கா ! 157

அக்கா! என் றவள்கூறி ஓய்வதற்குள்
 ஐயையோ! இடிந்தசுவர் முல்லை மீது!
 பக்கத்தே அம்மாஎன் றலறி வீழ்ந்து
 பனிப்புழுவாய்த் துடிக்கின்றாள் முல்லை. அள்ளிக்
 கக்கத்தில் அணைத்தவளாய் ராதை பேய்போல்
 கத்துகிறாள். செங்குருதி! “கண்ணே முல்லை!”
 விக்கித்து நிமிருமுதல் அரக்கர் கூட்டம்!
 வெறிக்கும்பல் புகுகிறது! அனுலா எங்கே? 158

எங்கேயென் றவள்பார்க்க இருந் திருந்தால்
 என்னவெலாம் நிகழ்ந்திருக்கும் எவர்காண்பார்கள்
 அங்கிருந்து முல்லையினை அள்ளிக் கொண்டு
 அம்பைப்போல், அறைக்கதவை அடைத்து விட்டாள்.
 இங்கென்ன நடந்ததுவோ? அதனைச் சொல்ல
 இல்லையடா தமிழினிலும் ஏற்ற வார்த்தை;
 தங்கமுகைத் தாமரையில் கத்தி பாயச்
 சரிந்ததடா குருதியிலே சடலமொன்று! 159

ஒன்றென்ன; இரண்டென்ன, மூன்று ‘ஜீப்பும்’
 ஓடிவந்து பயனென்ன; முரடர் கூட்டம்
 நின்றவிடம் தெரியாமல் போன தன்றி
 நின்றிடுமா அனுலாவின் நீங்கும் ஜீவன்
 கன்றைவிட்டுக் காராவின் ஜீவன்போகும்
 காட்சியிலே புதுமையிலே ஆனால் இங்கோ
 ஒன்றுக்கு வாழ்வளிக்கப் பிரியும் ஜீவன்
 உத்தமப்பெண் அனுலாவின் உயர்ந்த ஜீவன்! 160

ஜீவன்தான் போனாலும் அவளின் இன்ப
 நிறைமதியம் போய்விடுமா நெஞ்சை விட்டு?
 தாவியவன் முரளிஅவள் தலையைத் தூக்கித்
 தன்னுடனே அணைத்தபடி தலைநிமிர்ந்தான்,
 கூறியது?--ராணுவத்துவீரர்! என்ன?
 கொழுந்துவிட்டு எரிகிறதா வீட்டினுள்ளே?
 ஆவியெலாம் பதறியது! அவளின் கூச்சல்,
 “ஐயையோ! ராதை! இனி யாரைக் காண்பேன்!” 161

காண்பதற்கு ஓடியவன் கண்டான். முல்லை
 கனவைப்போல் படுத்திருந்தான். ராதை என்ற
 வாணிலவு முகத்தைளி உண்ண வில்லை
 வைத்திருந்த (து) உடலையெலாம் மறைத்திருந்தார்
 ஆணிப்பொன் முத்துக்கள்; அரும்பில் ஒன்று;
 அலர்ந்தபுது மலரிரெண்டு! ஐயோ! ஐயோ!
 வீணுக்குப் பழுத்தகனி; யாரும் கொய்யா (து)
 விழுந்ததொரு பிஞ்சுடனே! வெதும்பு துள்ளம்! 162

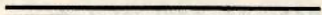
உள்ளம்தான் வெதும்பியதில் கருகித் தீய்ந்து
 உலர்ந்துகரிப் பொடியாகி, கண்ணீர் ஊற்றும்
 வெள்ளத்தில் கலந்துவிட அதுவும் வற்றி
 வெறித்துவிட்ட பார்வையொடு வீற்றிருந்தான்
 கள்ளத்தைப் புகையாகக் கக்கி மட்டக்
 களப்புக்குப் போகிறது வண்டி; அம்மா
 உள்ளுக்குள் பொருமுகிறாள். பறிகொடுத்த
 உள்ளமது, தாயுள்ளம்! உடைந்த உள்ளம்! 163

முற்றும்

சுருதி / சன் ரமணிஸ்ரீ . சாயாணை சமயமு நடுதபன்க
தூய்க்கி துணாறு சங்கத்தித்தெய ம்பயப்பினகை
பக்கதிக அரணை சிவிலி சகங்க சிதகனத்தமு நமரிணை
சங்கத்தித்தெய அரண்கெயா (ந) சத்தித்தெய
சகத்திச் சிதகனத்திவ்யதூய சங்கத்திமு சாயப்பினத
சகத்திவ்யதூய சகத்தித்தெய சிவிலிவ்ய சூயத்திவ்ய
சகத்தி (ந) சாயாணை சிதகனத்தி சகத்திமு பத்தித்தெய
சகத்தித்தெய சகத்தித்தெய சகத்தித்தெய சகத்தித்தெய

சகத்தித்தெய சகத்தித்தெய சகத்தித்தெய சகத்தித்தெய
சகத்தித்தெய சகத்தித்தெய சகத்தித்தெய சகத்தித்தெய
சகத்தித்தெய சகத்தித்தெய சகத்தித்தெய சகத்தித்தெய
சகத்தித்தெய சகத்தித்தெய சகத்தித்தெய சகத்தித்தெய

**ஆசீர்வாதம் அச்சகம்,
32, கண்டி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.**

MICROFILMED
Positive
Negative 1
Reel No. 1/066
Date; 14/11/91

899.11.17

MICROFILMED
Positive
Negative
Reel No. 1/1066
Date: 14/11/91

“ இன்விசைசெய் யாழ்நூல்தான்
 இருநிலத்தோர் வியக்க
 இளங்கோவின் விளக்கமென
 எழுந்திட்ட தன்றே
 துன்னிய இக்கனவகல
 விழித்தெழிலும் “ திமிலைத்
 துமில்ன் ” தரு கன்னியர்கள்
 எழுவரர மகளிர்
 என்னருகில் நின்றார்கள்..... ”.
 என்கிரூர் பண்டிதமணி திரு.
 சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்.

ஆசிரியர்

“ நீரமகளிர் ” கவிஞர் “ திமிலைத் துமில் ” னின்
 கையிற் பட்டுப் புதுவடிவு கொள்கின்றனர்.....
 இந்நூல் சிறியதெனினும் கற்போர் இதன் பெருமை
 யினை நன்கு மதித்துப் போற்றத்தவரூர் என்கிரூர்
 பண்டிதர், வித்துவான். வி. சி. கந்தையா B. O. L. அவர்கள்
 வீரகேசரி முதற்கொண்டு ஈழத்து, இந்தியப் பத்திரிகைகள்
 யாவும் பாராட்டுகின்றன.

நீங்கள் வாசிக்கவில்லையா?

— “ நீ ர ர ம க ளி ர் ” —

விலை -/50

ளிரையில் வெளிவரவிருக்கும் ஆசிரியரின் நூல்கள்:

1. “ முத்தொள்ளாயிரம் ”
(இலக்கிய நாடகங்கள்)
2. “ திமிலைத்துமில்ன் சிறுகதைகள் ”

இராஜம் பிரசுரம்

திமிலதீவு—மட்டக்களப்பு

இலங்கை,

Cover Printed by The Meihandan P

